

מסכת אהלות

פרק א משנה ו

אדם אינו מטמא, עד שתצא נפשו. ואכלו מגיד, ואכלו גוסס.
זרק לביבם ופוטר מן הביבם, מאכיל בתרומה ופוסל
בתרומה. וכן בהמה וחייה אינן מטמאין, עד שתצא נפשם.
התזו ראשיהם, אף על פי שמפרכסים, טמאים, כגון זנב של
לטאה שהיא מפרכסת: